

Тълпата напря, ступи веригата на бюстителите, обгради кочи-
та. Асен стана прав, размаха ръце, засмян, сияещ. Роберт наблюдава-
ше изненадан този изблик на народно обожание. По руменото му, глад-
ко лице се изписа лека усмивка, пълна със задоволство и благоволе-
ние. Той леко разгърна връхната си дреха от син яksamит, поръбена
с лисичи кожи. Любопитни погледи се отправиха към бялата му туника,
обсипана с дребни алмази и зеленото сюрко, извезано със златни ла-
лета. Ръцете му бяха отрупани с пръстени, от които бледото мартен-
ско слънце изтръгваше пъстри блясъци. Под плиткия самурен калпак
надничаха дълги, черни къдрици.

До самата главна порта тълпите се притискаха край кочиите, до-
като можеха все още да виждат кафявата наметка на своя самодържец.
След това наводниха всички улички, изпълниха всички виночерпници,
накичиха с венци чардаците и прозорците на къщите си, край веещите
се хоругви на латинския и български царски род.

Най-сетне новата, млада царица щеше да дойде...

Все пак радостта и въздушевлението не попречиха на мнозина да
забележат, че в свитата на Роберт по-често се мяркаха ярките багри
на дамите, отколкото желязото на рицарските ризници. Сякаш пътуваше
владетелка с двора си, а не венценосец с людете си.

Същата мисъл мина и през главата на севестократор Александър,
когато вечерта видя императора да влиза в голямата трапезария, заг-
раден с повече дами, виночерпци, пажове, разсмивачи и тръбадури,
отколкото с държавници и бранници. Може би същата мисъл прониза и
Конон^и дьо Бетюн, — ^икогато заедно с Пайен д'Орлеан бе ходил чак до
Франция, за да придружава новия си господар, — в мига когато погледа
му се спря ^ипрез безгрижно усмихнатото лице на императора, а след
това се премести ^ипрез бледото, строго чело на българския цар.

Старият, славен рицар тежко въздъхна и за да отвлече нерадост-
ните си мисли в друга посока, попита Асена за бившата си господарка.